

„To jste mi měla říct, že máte astma, tyhle věci já musím vědět. Cítíte se dobře?“

„Výborně,“ odseknu a pak se zatnu, protože se blíží další kontrakce.

„Uvolněte se a dýchejte.“

Znovu očima vyhledám Josefa. „Jdi jí říct, ať si ten dort strčí někam.“

„Nebud' zbytečně hysterická, se s tím chuděra pekla.“

Vztekle si z prsteníčku stáhnou snubní prstýnek a hodím ho po něm, ale netrefím se, proletí otevřenými dveřmi do předsíně, v dálce zaburácí hrom.

„To jsou jenom hormony,“ snaží se situaci uklidnit dula. Orosené čelo mi utírá studeným hadrem. „Podržte si to tady, jste úplně horká. Jak se vám dýchá?“

„Skvěle, všechno je skvělé!“

„Už to bude,“ řekne tónem, jako by to chtěla mít za sebou hlavně ona sama.

V tichu mezi dvěma hromy zazní zvonek.

„Prosím vás, nemůžete to jít vyřídit?!“ naléhá na Josefa. „Co je to vůbec za bláznivou ženskou?“

„Jeho studentka.“

„Vy učíte?“ zeptá se dula Josefa se zájmem, jako by to bylo zrovna teď důležité, jestli učí, když mě s Valerií podvádí. Určitě mě podvádí a já kráva si kupuju dioptrické brýle, abych vypadala jako ona.

Josef se zadívá směrem do předsíně. „To je domovní zvonek, někdo ji asi pustil do baráku.“ Na to, že má milenkou za dveřmi, vypadá podezřele klidně, možná s ní nespí, určitě s ní nespí, přece by nespal se svojí studentkou, když spolu čekáme dítě.

„Kdybys jí řekl, ať ti dá pokoj, tak by sem nechodila,“ utrhnu se na něj.

„Já jsem jí to řekl.“

„Tak proč sem chodí?“

„Nevím.“

„Nevíš? Jak nevíš?“

„Nemůžu za to, že se do mě zamilovala.“

„Jasně, ty...“ Přijde kontrakce, takže musím počkat, než to dopovím. „Ty za nic nemůžeš, ty nikdy za nic nemůžeš,“ vyčtu mu zadýchaně.

„Jak bych za to asi mohl?“

„Tak nejspíš jsi jí dal nějaký důvod, prosím tě, kdo ví, co v té škole děláš.“

„Možná tě to překvapí, ale učím.“

„To určitě, u nás doma ses před tím taky učil?“

„Jak to spolu souvisí?“

„Nijak.“ Akorát už mu nemůžu věřit a nemůžu mu to ani říct, protože by to ničemu nepomohlo, kdyby to věděl.

Dula nejdřív zmateně zírá z jednoho na druhého a pak se zas raději rozhodne sledovat otvor mezi mýma nohama. „Musíte se trochu uklidnit, snažte se uklidnit, je to na dobré cestě, dýchejte, jak jsme se to učily.“

Dýchám, jak jsme se to učily.

V zámku zarachotí klíč.

„Ona má klíče?“ vydechnu zmateně, vystrašeně, nechci ji vidět, nechci, aby mě viděla ona, takhle, zpocenou, tlustou, rudou, hnusnou, na spodním rtu mám obrovský opar, poslední dobou se mi dělají často. „Tys jí dal klíče?“

„Proč bych jí dával klíče, prosím tě,“ brání se Josef. „Uklidni se.“

Jak se mám uklidnit?

„Vladěno, Pepíku, jste doma?“ ozve se máma.

Josef se usměje. „To je tvoje máma,“ řekne vesele.

„Co tady děláš?“